

אללזומיאת: המחויבות לבלתי מחייב: מבחר קטעים

מערבית: לאה גלזמן**

20

הָבָה נִלְךָ אֲנַחְנוּ, בְּעֲלֵי הַתְּעוּזָה וְהַנְּחִישוּת,
מֵאַחַדִּים לְקִרְאָת גּוּרְלוֹתֵינוּ הַמְרַדְפִּים לְהַשִּׁיגְנוּ
בְּמֹות נִמְצָא רֹחָה,
אִין מֵר יוֹתֵר מִטַּעַם הַחַיִּים הַנִּגְמָעִים בְּאַנְחָה
בְּכֶךָ תִּזְכַּח כְּשֶׁתִּקְיָא אוֹתָם מִקְרָבְךָ

39

סוֹלֵד אֲנִי לְשִׁמְעַע יִלְלַת אָבֵל שֶׁל הַמְקוּוֹנֵן עָלַי.
כְּשֶׁתִּגְיַע שְׁעֵתִי לְמוֹת, אֲדַע כִּי גִדְשָׁה סִאֲתִי וְאַלְךָ לְעוֹלָמִי.
לֹא מִרְצוֹנִי צָלְלַתִּי אֶל מִי גּוּרְלִי:
שְׁנֵי בְנֵי הַחֵיל – הַיּוֹם וְהַלֵּיל – בְּכַח בֵּינֵיהֶם גָּרְרוּ אוֹתִי,
וְלוֹ נִתְּנָה לִי הַבְּחִירָה, לֹא הֵיִתִּי עוֹזֵב לְעוֹלָם אֶת מְקוּמִי,
כְּדִי לְדוֹר בְּמִקּוֹם צְרוּת אַחֲרֵי מְקוֹם שֶׁל רַחֲבוּת.
הַמֹּות מִשִּׁיג אֶת כָּל הַבְּרוּאִים וְקוֹצֵר אוֹתָם
בְּחִצֵּי כְּלִיוֹן הַמְקַדְרִים כְּעַנְנִים אֶת שָׁמַי.
עֲצָתִי לָכֶם, אֵל תִּאֲחָזוּ בְּחַיִּים כִּהוּא זֶה
הַנְּנִי פּוֹסַע בְּעֵקֶבּוֹת שְׂרִידֵי רַעִי שְׁעִזְבוּ לְפָנַי

* אבו אל-עלאא אַחַמַד בן עבד אללה בן סלימאן א-תנוח' אל-מערי (בערבית: أبو العلاء أحمد بن عبد الله بن سليمان التنجي المعري; 973-1054) היה משרר והוגה דעות ערבי סורי. אל-מערי היה ידוע בדיבורו הישיר והמחוספס עם כל בני שיחו, תכונה שגרמה לאחדים להסתייג ממנו ולאחרים להעריץ את דבקותו באמת. דעותיו העלו את חמת המוסד הדתי השמרני, העולמא, אך אלה לא הצליחו לשנות את דעותיו של אל-מערי. שירתו ותורת המוסר שעיצב קנו לו תומכים רבים, שנהרו אל מערת א-נועמאן, עיר הולדתו, מכל ארצות האסלאם.

** עריכת תרגום: מועתז אבו-צאלח, עריכת שירים: יונית נעמן.

כָּל עוֹד כּוֹחִי בְּמִתְנִי אַעֲשֶׂה טוֹב בְּחַיִּי
 אֵל נָא תִתְפַּלְלוּ עָלַי עִם בּוֹא יוֹם מוֹתִי
 אִף אִם קְדוּשֵׁיכֶם כָּלָם יַעֲנִיקוּ לִי אֶת בְּרַכְתֶּם
 מִי מֵהֶם יוֹרֵה לִי אֶת נְתִיב הַחֲלוּץ מִכְּלָאֵי

לְאֵט לָךְ, אֲצִיל נַפְשִׁי! רְמָה אוֹתָךְ נוֹכַח
 שְׂרָלְטֹן הַמְּטִיף לְנִשְׁיָם וּמִשְׁקָר
 בְּיָמִים בְּקִרְבְּתְכֶם אוֹסֵר עֲלֵיכֶם יַיִן
 וְעַם עֵרֵב לוֹגֵם מִמֶּנּוּ בְּעֲצָמוֹ וּמִשְׁתַּכֵּר

הַשָּׂכֶם עִם שׁוֹחַר בְּמִנְעָלֶיהָ וּמַעֲלֶיהָ יִצְאָה
 לְבַקֵּשׁ אֶת עֲצָתוֹ שֶׁל הַחֲזוּזָה בְּכּוֹכְבֵי הַסּוּמָא,
 אִךְ אֵין בְּכַחוֹ לֹמֵר לָהּ אֶת שְׁלֹדְעָתוֹ בְּקִשָּׁה,
 כִּי בּוֹר הוּא וְנִטּוּל שְׁנִינּוֹת מְכַדֵּי שִׁינְחַשׁ אֶפְלוֹ בְּעֵלְמָא.
 "מְחַר" – יֵאמֵר הוּא – "אוּ מְחַרְתִּים יִפְתְּחוּ שַׁעֲרֵי שָׁמַיִם:
 גִּשְׁמֵי בְרַכָּה יִרוּוּ כָּל צְמָאוֹן."
 בְּסִכְלִים הַנִּבְעָרִים יִטַּע אֲמוּנָה בְּמַחְשַׁבַת כָּזָב
 לְפִיָּה עוֹלָם הַנִּסְתָּר גְּלוּי לְפָנָיו
 וְאֵלוֹ שְׁאֵלוּהוּ עַל הַחֲכָמָה שֶׁעַל חֲזוּהוּ רְשׁוּמָה,
 יִפְטֹר גַּם אִזְ דְּבַר שְׁקָר אוּ יִשִּׁיב בְּדַמָּה.